

som Hovederhverv eller væsentligt Bieerhverv." Men jeg tror, det vil være fuldstændig rigtigt at overlade disse temmelig vigtige Afgørelser til de Fiskere, for hvem Fiskeriet er Hovederhverv; det andet Udtryk bliver efter min Opfattelse et meget elastisk Begreb, og jeg tror ogsaa nok, at de egentlige Fiskere ville sætte megen Pris paa, at det bliver dem, der afgøre slige Ting. — I Spørgsmaalet om Rystejerne har jeg ganske den samme Opfattelse, som vi nylig hørte udtale, at det selvfølgelig er en Rettighed, disse Folk have; men jeg vil dog haabe, at Rystejerne ikke lægge Fiskerne flere Hindringer end høist nødvendigt i Vejen for at varetage deres egne Interesser. Rystejerne kunne jo vise megen Smødekommen over for Fiskerne, og de kunne jo ogsaa lægge dem nogle Hindringer i Vejen, men jeg haaber, som sagt, at de ikke lægge dem flere Hindringer i Vejen, end det er høist nødvendigt for at varetage de Interesser, som de selvfølgelig ogsaa ere berettigede til at varetage for deres Bedkommende. — Saa er der et andet temmelig vigtigt Spørgsmaal, det er det, der omhandles i § 14 om Mindstemaalet for de forskellige Fiskearter, hvorom der jo i Udvalget er nogen Meningsforskjel. Med Hensyn til Røspætterne mener f. Eks. Flertallet, at vi skulle gaa til de 9 Tommer, medens der er et Mindretal, der mener, at vi skulle gaa ned til 8½ Tomme. Det er jo ikke stor Forskel, der er der, og sammenligner man vort Forslag med, hvad der tidligere har været bestemt, kan jeg ikke skønne andet, end at ogsaa dette er imødekommende. Mindstemaalet for Malene har jeg selvfølgelig nærmest haft min Opmærksomhed henvendt paa, fordi den talrige Fiskerbefolkning i de Fjorde, jeg har nævnt, netop fisker Mal i en meget stor Mængde. Vi have i Udvalget foreslaaet at sætte Mindstemaalet for Malene til 12 Tommer, medens Forslaget har 14 Tommer. Jeg mener, at vort Forslag her er saaledes, at Fiskerne vist ere tilfredse dermed, jeg har ikke hørt andet, end at Fiskerne i de nævnte Egne ere fuldkommen tilfredse dermed. At Undermaalsfisk, der fanges, sættes tilbage i Havet, naar den er i levedygtig Stand, kan jeg finde meget rigtigt, men jeg vil gøre opmærksom paa, at paa de Fjorde, som jeg gentagne Gange har nævnt, er i Isvintre Stangning af Mal med Stangjærn meget almindelig, og det er jo en Selvfølge, at de Mal, der fanges med Stangjærn, ere alle mer eller mindre befkabigede. Jeg mener, at der selvfølgelig ikke kan være Tale om at sætte slige Fisk tilbage i Havet; der staar jo ogsaa: naar de ere i levedygtig Stand. Jeg

har kun villet gøre opmærksom herpaa, jeg tror ikke, der er mange Steder i Fjorde, hvor Malerfiskeriet er mere almindeligt, end det er i de Fjorde, jeg her henviser til. Med Hensyn til Fredningen foreslaar jo Udvalget, at de laase de Bænde indskrænkes til ¼, medens det før var ¼. Det er ogsaa en Forbedring, thi jeg kan ikke indse, at det er nødvendigt at laase en saa stor Del af de paagældende Bænde. I denne Forbindelse skal jeg gøre opmærksom paa noget, der trænger sig frem i min Husomnelse. Da Loven af 5te April 1888 udkom, blev den fortolket noget besynderligt. For Eksempel fik Fiskerne i Issefjord og Røskilde Fjord det meget søleligt at mærke. Man laasede nemlig hele Fjorden lige fra Røskilde til Frederiksfjord, hvorover de paagældende Fiskere førte Klage til Rigsdagen og til Ministeriet. Vi havde det netop for, kan jeg erindre, ved Behandlingen af Tilleggsbevillingsloven i 1888, og jeg havde da Velsighed til for mit Bedkommende at overbevise mig om, hvorledes Fiskerne der paa den Egn vare stillede. Jeg haaber nu for øvrigt ikke, at dette oftere skulde gentage sig, idet jeg er temmelig vis paa, at den nuværende højtærede Minister ikke vil fortolke Loven paa denne Maade. Jeg skal for øvrigt ikke komme ind paa flere Enkeltheder. Der kunde nok være Grund til det, men efter de faldne Udtalelser og efter at have hørt den højtærede Minister skal jeg frafalde det. Det maa jo være den ærede Ordfører, der paa det Udvalgsflertals Vegne, kan repræsentere, har at sige, hvad der skal siges i Anledning af den højtærede Ministers Udtalelser. Desuden vil selvfølgelig Udvalget mellem 2den og 3dje Behandling overveje, om der er Grund til at gaa ind paa enkelte af de Ting, den højtærede Minister har antydnet, at han ønskede. Jeg vil ikke foregribe noget, idet jeg er vis paa, at Udvalget vil tage det under nøjere Overvejelse, og at det, da den højtærede Minister unægtelig har vist en Del Smødekommenhed over for Udvalget, ogsaa vil vise Smødekommenhed over for den højtærede Minister. Maa jeg endnu udtale det Haab, at det allerede i denne Samling maa lykkes at faa gennemført en Fiskerilov, der kan blive til Gavn for Fiskeriet i Særdeleshed og for Samfundet i Almindelighed. Jeg har faaet Indtrykket af, at vi ere godt paa Vej dertil, men jeg kan naturligvis ikke have nogen Mening om, hvorvidt Tiden vil slaa til; jeg haaber det dog, da vi jo ere saa langt fremme med Arbejdet, som vi ere. Med dette Haab skal jeg slutte.